

oftere talt om, hvorledes Enkeltdommeren, for at undgaae Appel, kunde holde sine Straffedomme indenfor Grændserne af de Straffe, som han kunde idømme, uden at de kunne appelleres; men han vil dog vistnok indsee, at en forstandig Dommer aldrig nogensinde kan indlade sig derpaa; thi det er jo en Selvfølge, at Enhver, der føler sig forurettet, vil kunne søge ad Bevillingsveien at faae indanket den særlige Sag, hvori Dommeren havde dømt uretsfærdigt, stolende paa, at den ikke kunde appelleres, og jeg tænker, at enhver Dommer vilde blive kureret for Lysten til at dømme paa den Maade, naar han havde faaet sine Domme underkjennte; han vilde vistnok ikke stille sig blot ved at dømme anderledes end efter bedste Overbeviisning. Det, jeg troer, vi maae have for Øie, er: Vil man ved denne lille Reform, her er Tale om, gjøre et Forsøg paa en mundtlig og offentlig Retspleies Gjenneførelse og derved lade Folket see, hvorledes den vil tage sig ud, selv under ufuldkomne Former? Vil man have en offentlig og mundtlig Retspleie gennemført, saa maa man ogsaa tage den med dens naturlige Konsekventer, og dertil hører, at overlade Enkeltdommeren større Myndighed; hvis man ikke vil gjøre det, saa opgive man aldeles Forsøget.

J. N. Hansen: Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Bånd- og Brødstraffen her er kommen ind som noget aldeles Nyt; efterat Sagen gennem et Par Sæssioner har været forhandlet i begge Thing og med Regjeringen, uden at der har været Tale om at bringe den ind paa dette Sted, dukker nu pludselig denne Bestemmelse op, og der synes allerede deraf at kunne hentes en Betænkelse ved nu at gaae ind paa, hvad der ikke tidligere paa noget af de forskjellige Stadier har været Tale om. Jeg skal dernæst erklære, at den Offentlighed og Mundtlighed, som indføres ved denne Lov, ikke frembringer en saadan Rettergangsmaade, som man i Almindelighed forstaaer ved den offentlige og mundtlige. Lad os desuden prøve Offentligheden og Mundtligheden under Hensyn til den nuværende Follemening; vil man vinde denne derfor, maa man ikke gjøre for store Spring, man maa ikke indføre Bestemmelser, som gjøre,

at den offentlige Mening allerede strax, naar Offentligheden og Mundtligheden skal prøves, møder den med Mistillid; siden, naar Tilliden til den er bestyrket, kan man gjøre dette Skridt med, hvis det skal være, men lad os ikke fordærve det Hele forud ved at indsette Bestemmelser, som absolut vil mødes med Mistillid. Den ærede Rigsdagsmand for Prestø Amts 6te Valgkreds talte om, hvad forstandige Dommere vilde gjøre. Ja, det er Ord, som man ikke kan sige Noget imod, thi de ere aldeles løse og almindelige. Han sagde ogsaa, at man ved Bevilling kan komme til at appellere en Sag; men hvad vil det sige? Naar en Mand, der bliver dømt til Bånd og Brød i 4 Dage, hos Justitsministeriet ansøger om Bevilling til, at hans Sag maa appelleres, i hvor mange Tilfælde vil der da blive givet ham en saadan Bevilling? Vil ikke en Erklæring af Dommeren, hvormed den Dømte jo ikke bliver bekendt, og som han altsaa ikke kan impede, bestaaende i Justitsministeriet meest tilbøieligt til at sige, at efter de fremkomne Oplysninger kan det Ansøgte efter Omstændighederne ikke bevilges? Det er jo den Formular, der bruges, men disse „Omstændigheder“ maae søges i, hvad Dommeren har anført i sin hjemmelte Erklæring til Justitsministeriet, som den Paa-gjældende ikke faaer at see. En saadan Afgjørelse skal ikke betage Lysten hos en Dommer, der maatte have gjort sig skyldig i noget Urigtigt, hvad jeg forøvrigt ikke har sagt, at nogen Dommer vilde gjøre; jeg har kun sagt, at Folk mange Gange vilde troe, at han har gjort det. Hvem der vilde tabe Lysten ved slige Veiligheder, vilde være dem, der søgte om at faae Bevilling til at indanke en saadan Dom, thi de vilde see, at de efter de oplyste Omstændigheder slet ikke vilde faae nogen Bevilling. — Dette med Hensyn til, hvad det ærede Medlem endnu vidste at tilføie; jeg troer, at det, jeg har sagt, er tilstrækkeligt i den Henseende.

S. Sage: Ja, dersom det er en almindelig Talemaade, at en forstandig Dommer ikke vil gjøre sig skyldig i den nævnte Fremgangsmaade, er det endnu mere en almindelig og tillige ubegrundet Talemaade, at Justits-